

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117213083
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117213083.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcov: 1. G. C., A.. XX.XX.XXXX, W. X. XX, XXX XX F., občianka SR, 2. U. C., A.. XX.XX.XXXX, W. X.Í. XX, XXX XX F., občan SR, 3. G. T., A.. XX.XX.XXXX, W. X. XX, XXX XX F., občianka SR, 4. P. C., A.. XX.XX.XXXX, W. X. XX, XXX XX F., občianka SR, 5. X. C., A.. XX.XX.XXXX, W. X.H. XX, XXX XX F., občan SR, 6. X. C., A.. XX.XX.XXXX, W. X. XX, XXX XX F., občianka SR, všetkých zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Remetom, so sídlom Masarykova 2, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Komunálna poisťovňa a.s., Viena Insurance Group so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545 zastúpenému advokátom JUDr. Félixom Neupauerom, advokátska kancelária Felix Neupauer & Partners, Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 25.393,30 eura s príslušenstvom, takto o odvolaní žalobcov aj odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 20C/12/2017-50 zo dňa 12.1.2018

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok v zamietavom výroku.

Mení rozsudok vo vyhovujúcich výrokoch I. a II. a v súvisiacom výroku o trovách konania tak, že žalobu zamietá.

Priznáva žalovanému voči žalobcom nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Priznáva žalovanému voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu 10 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom v 2.až 6. rade každému z nich po 3 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou, súdu podanou 17.5.2017, žalobcovia žiadali, aby súd uložil žalovanému zaplatiť im sumu 25.393,30 eura s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že rozsudkom Okresného súdu Prešov z 18.2.2015 č.k. 11C/80/2014-104 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 14.10.2015 č.k. 3Co/129/2015-136 bolo P. Q. a O. T. uložené spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu 10.000 eur a žalobcom v 2. a 6. rade sumu 3.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. P. Q. zavinil dopravnú nehodu, pri ktorej 21.11.2012 utrpel vážne zranenia,

ktorým neskôr v nemocnici podľahol U. C., syn a súrodeneц žalobcov. O. T. bola v čase dopravnej nehody držiteľom a vlastníkom vozidla Citroen EČV F preto bola spolu s P. Q. zviazaná k náhrade nemajetkovej ujmy. V predmetnom konaní bol žalovaný intervenientom na strane O. T., P. Q. a O. T. žalobcom nezaplatili nároky priznané im súdom, z uvedeného dôvodu podali návrh na vykonanie exekúcie, ktorá sa vedie u súdnej exekútorky U.. T. P. H. pod č. B S exekučným konaním im vznikli trovy titulom súdneho poplatku, aj trovy titulom právneho zastúpenia každého zo žalobcov. V exekučnom konaní exekútorka vydala exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky a úhradu trov exekúcie a žalovanému ako dlžníkovi O. T. z titulu povinného zmluvného poistenia prikázala uhradiť pohľadávku O. T. voči nemu na účet súdnej exekútorky. Žalovaný príkaz exekútorky nere realizoval napriek tomu, že jeho povinnosť vyplýva zo zákona č. 381/2001 Z. z. Splnenie tejto povinnosti má mu preto uložiť súd.

Súd konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil, vo vyjadrení uviedol, že neev viduje žiadny splatný ani nesplatný záväzok voči O. T.. Pokiaľ majú žalobcovia za to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy by mal spadať pod rozsah poistného krytia podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení, nič im nebránilo už v predošlom konaní sa týchto nárokov domáhať aj priamo proti žalovanému. Zároveň vzniesol námietku premĺčania.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za zistený skutkový stav tak, ako bol uvedený v žalobe, konštatoval, že žalovaný exekútkou vydaný exekučný príkaz prevzal dňa 4.10.2016, napriek tomu však žiadne plnenie žalobcom ani súdnej exekútky neposkytol. Súd prvej inštancie, citujúc ust. § 109 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku mal za to, že na žalobcov prešlo oprávnenie domáhať sa vo vlastnom mene od dlžníka povinného, t.j. od žalovaného, vyplatenia pohľadávky. Vznesenú námietku premĺčania mal za nedôvodnú keďže začiatok plynutia premĺčacej doby vychádza z momentu doručenia príkazu na začatie exekúcie prikázaním iných peňažných pohľadávok voči dlžníkovi povinného. Trojročná premĺčacia doba začala plynúť dňom kedy žalobcovia získali procesnú legitimáciu k podaniu podľžníckej žaloby, deň nasledujúci po doručení exekučného príkazu súdnou exekútkou dňa 4.10.2016. Keďže žaloba bola podaná 17.5.2017, bola podaná včas. Podľa súdu prvej inštancie poistená si mohla voči poisťovateľovi uplatniť nárok až nasledujúci deň po právoplatnosti rozsudku, ktorým bola zviazaná nahradiť žalobcom nemajetkovú ujmu, keďže až týmto dňom mohla mať vedomosť o výške nemajetkovej ujmy, t.j. dňom 27.3.2016. K tvrdeniu žalovaného o tom, že neev viduje žiadny splatný ani nesplatný záväzok voči O. T. uviedol, že pohľadávka, zaplattenia ktorej sa žalobcovia domáhajú, a ktorá prešla na žalobcov, vyplýva z ust. § 4 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení, podľa ktorého poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a náklady pri usmrtení. Termín škoda v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení je podľa súdu potrebné vykladať tak, že je ním aj nemateriálna škoda na zdraví. Uviedol, že doručením exekučného príkazu nadobudli žalobcovia ako oprávnení právo na vyplatenie pohľadávky, ktorej výška nebola sporná, preto žalovanému uložil zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu 10.000 eur a žalobcom v 2. až v 6. rade každému po 3.000 eur. Vo zvyšku mal nárok žalobcov za nedôvodný. Na žalobcov v zmysle § 109 exekučného poriadku prešlo oprávnenie domáhať sa vo vlastnom mene od dlžníka povinnej vyplatenia pohľadávky, ktorú táto mala podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení. Z ust. § 4 zákona o povinnom zmluvnom poistení však nevyplýva, aby povinná mohla od žalovaného požadovať aj zaplattenie trov exekúcie, ktoré vznikli tým, že neuhradila pohľadávku, preto žalobu v časti o zaplattenie 393,30 eura zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal na ust. § 109 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, ust. § 100 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 101 Občianskeho zákonníka, na ustanovenia Zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj len „zákon o PZP“) – § 15 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobcovia aj žalovaný. Žalobcovia podali odvolanie voči zamietavému výroku a žalovaný voči výrokom vyhovujúcim.

3. Žalobcovia v dôvodoch odvolania uviedli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie pokiaľ žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, je nesprávne. Podľa žalobcov ich pohľadávka podľa ust. § 109 ods. 1 Exekučného poriadku zahŕňa nielen istinu, ale aj jej príslušenstvo, vrátane trov exekúcie oprávneného a rovnako je poisťovateľ titulom PZP povinný nahradiť aj náklady vynaložené poškodenými žalobcami na exekučné vymáhanie nárokov, keďže ich jediným dôvodom v tomto prípade je, že žalovaný ako poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, hoci mu bol ako intervenientovi doručený rozsudok v konaní sp. zn. 11C/80/2014 v spojení s odvolacím konaním 3C/129/2015 a bol na plnenie

aj žalobcami osobitne vyzývaný pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Podľa žalobcov dôvodný je aj ich nárok na zákonné úroky z omeškania. Omeškanie žalovaného nie je viazané na splatnosť nároku podľa exekučných titulov, ktoré nastali ich vykonateľnosťou, ale výlučne na jeho meškanie ako poddlžníka s plnením podľa doručeného exekučného príkazu. Žiadali preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu v akom ho namietli, t.j. v zamietavom výroku, zmenil tak, že ich žalobe vyhovie; žalovaný sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril.

4. Žalovaný v odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v bode 16. svojho rozsudku uviedol, že procesná aktívna legitímácia na podanie žaloby proti dlžníkovi povinného vznikla oprávnenému tak, že žalobné právo vzniká v deň nasledujúci po tom, čo bol dlžníkovi doručený exekučný príkaz na vyplatenie splatnej pohľadávky alebo v deň nasledujúci po jej splatnosti, ak nastala neskôr až po doručení exekučného príkazu, avšak, ako uviedol už vo vyjadrení k žalobe, nie je absolútne zrejmé ako okresný súd dospel k tomu, že táto pohľadávka je splatná, kedy a na základe akých zákonných či zmluvných ustanovení splatnosť nastala, a či je vôbec dané žalobné právo a procesná aktívna legitímácia žalobcov. Podľa žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie je zmätočný aj v časti stanovenia začiatku premlčacej doby, ako aj jej posúdenia ako takého. Nie je zrejmé, na základe akého zákonného ustanovenia súd prvej inštancie posudzoval otázku premlčania nároku. Ak by mal byť nárok posudzovaný voči nemu ako nárok relevantný, bol by premlčaný, keďže začiatok plynutia premlčacej doby je stanovený špecificky a to rok po poistnej udalosti bez ohľadu na to, kedy došlo k vzniku nároku. Keďže k dopravnej nehode došlo 21.12.2012, plnenia z poistnej zmluvy mohol sa oprávnený domáhať podaním žaloby najneskôr 21.11.2016, pričom prostredníctvom žaloby žalobcov k tomu došlo až 17.5.2017. Poukázal tiež na to, že primárnu zodpovednosť za vzniknutú škodu má ten, kto za škodu zodpovedá, a len tento je povinný ju nahradiť (keďže voči žalovanému takýto priamy nárok zo strany žalobcov vôbec nebol uplatnený) a až následne si môže uplatniť nárok na poistné plnenie voči poisťovateľovi. K uplatneniu nároku však musí dôjsť v rámci objektívne plynúcej premlčacej doby. Žalovaný uviedol, že v zmluvnom vzťahu bol s O., pričom ak by mal existovať nárok, musel by byť právoplatne proti žalovanému priznaný a takýto nárok (ak teoreticky existujúci) teda ani nikdy nenadobudol splatnosť, ipso iure žalobcovia procesnú aktívnu legitímáciu na podanie žaloby nemali. Zároveň podľa žalovaného exekútor nemá žiadne zákonné oprávnenie v exekučnom príkaze určovať pohľadávku z titulu povinného zmluvného poistenia.

5. Žalobcovia k odvolaniu žalovaného uviedli, že žalovaný je pasívne legitimovaný na plnenie nárokov žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej im ako pozostalým po obeti dopravnej nehody. Podľa žalobcov je zrejmé, že právu poisteného (prevádzkovateľa vozidla) koreluje povinnosť poisťovateľa, t.j. žalovaného, plniť, ak sú splnené ďalšie zákonom stanovené podmienky. Žalovaný pritom neplnil dobrovoľne po oznámení škodovej udalosti ani počas trestného, ani počas pôvodného súdneho konania kde vystupoval ako vedľajší účastník, neskôr ako intervenient. Zo zákona o PZP, ust. § 15 ods. 1 vyplýva, že poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi. Tento priamy nárok znamená len to, že ak poškodenému bola spôsobená škoda prevádzkou motorového vozidla, môže si vybrať, či nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi (poistenému), alebo proti poisťovateľovi, alebo voči oboj naraz. Z tohto zákonného ustanovenia nevyplýva, aby sa charakter nárokov poškodeného akokoľvek menil, či transformoval v prípade ak poškodený svoje oprávnenie využije. Stále ide o jeden a ten istý nárok na náhradu škody (ujmy) poškodeného a teda je podľa žalobcov úplne irelevantné voči komu, poistenému alebo poisťovateľovi, nárok uplatní ak bol právoplatne judikovaný hoci len voči jednému z nich. Je nezmyselné a v rozpore s akoukoľvek logikou, aby poškodení žalobcovia, ktorí úspešne žalovali poisteného prevádzkovateľa vozidla následne museli znova žalovať jeho poisťovateľa, t.j. žalovaného, lebo tento sa rozhodol v rozpore s jeho zákonnou povinnosťou neplniť z titulu povinného zmluvného poistenia judikované nároky a náhradu ujmy a následne sa ešte bránil aj premlčaním práva. Podľa žalobcov na takéto pofiderné a účelové interpretácie predkladané zo strany žalovaného nemožno vôbec prihliadať. Žalobcovia taktiež uviedli, že judikované nároky sa podľa ust. § 110 Občianskeho zákonníka premlčujú za 10 rokov odo dňa keď sa malo podľa rozhodnutia plniť.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj celé konanie mu predchádzajúce. Na prejednanie odvolaní nariadil pojednávania, na ktorom zopakoval dokazovanie

realizované súdom prvej inštancie a dospel k záveru o neexistencii podmienok pre potvrdenie rozsudku ani pre jeho zrušenie.

7. Podľa § 109 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.12.2017, ak dlžník povinného nevyplatí exekútorovi pohľadávku bezodkladne po tom, keď sa mu doručil exekučný príkaz alebo keď sa stala pohľadávka splatnou, môže sa oprávnený domáhať vo vlastnom mene od dlžníka povinného na všeobecnom súde dlžníka povinného vyplatenia pohľadávky. Nesmie však s dlžníkom povinného, ak ide o túto pohľadávku, uzavrieť na úkor povinného zmluvu, ani odpustiť jej zaplatenie. Dlžník povinného si v takomto prípade nemôže započítať ani svoju vlastnú pohľadávku, ktorú má voči oprávnenému.

8. Podstata poddlžníckej žaloby pramení z prebiehajúceho exekučného konania, v ktorom oprávnený vymáha od povinného určité peňažné plnenie (t.j. pohľadávku). V prípade, ak exekútor poverený vymáhaním predmetnej pohľadávky zistí, že povinný disponuje pohľadávkou voči tretej osobe, teda že existuje dlžník povinného, môže uskutočniť exekúciu prikázaním iných peňažných pohľadávok podľa ust. § 105 a nasl. Exekučného poriadku. Exekútor poverený vykonaním exekúcie prikáže dlžníkovi povinného, aby po doručení príkazu na začatie exekúcie nevyplatil túto pohľadávku povinnému, zároveň upovedomí o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky oprávneného a povinného a povinnému zakáže, aby nakladal s touto svojou pohľadávkou do výšky vymáhanej pohľadávky oprávneného. Doručením príkazu na začatie exekúcie dlžníkovi povinného stráca povinný právo na vyplatenie pohľadávky, ktoré prechádza na oprávneného, pričom ak dlžník povinného túto pohľadávku povinného oprávnenému nevyplatí bezodkladne po tom, ako mu exekútor doručil exekučný príkaz alebo keď sa pohľadávka stala splatnou, môže sa oprávnený domáhať vo vlastnom mene od dlžníka povinného na jeho všeobecnom súde vyplatenia pohľadávky, ktorú má povinný voči svojmu dlžníkovi, t.j. môže podať tzv. poddlžnícku žalobu.

9. Poddlžnícka žaloba podľa § 109 ods. 1 Exekučného poriadku je žalobou výsostne procesnou, pretože vzniká iba na základe procesného vzťahu založeného týmto konaním medzi súdom, oprávneným, povinným a dlžníkom povinného. Dochádza pri nej k štiepeniu vecnej aktívnej legitímácie medzi oprávneným, ktorého procesný zákon splnomocňuje, aby sa vo svojom mene domáhal na dlžníkovi povinného (poddlžníkovi) práva, ktoré patrí povinnému, a povinným, ktorému v plnej miere ponecháva iba vecnú legitímáciu materiálnu, kým na oprávneného tým prenáša aktívnu vecnú legitímáciu formálnu, tzv. *cessio iudiciaria* (Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 8.6.2016 sp. zn. I. ÚS 377/2016). Aktívnu legitímáciu na podanie poddlžníckej žaloby získava oprávnený doručením exekučného príkazu na vyplatenie splatnej pohľadávky dlžníkovi povinného, pokiaľ k vyplateniu nedošlo, resp. v deň nasledujúci po jej splatnosti, ak nastala neskôr (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13.1.2016 sp. zn. I. ÚS 392/2015, z 27.10.2016 II. ÚS 444/2016). Základ sporu plynúci z poddlžníckej žaloby teda vyplýva z hmotného práva patriaceho povinnému voči poddlžníkovi, t.j. predmetom sporu o poddlžníckej žalobe je splatná pohľadávka (právo/nárok na zaplatenie) povinného voči poddlžníkovi. Keďže oprávnenie na vymáhanie, ako aj právo na uplatnenie si tohto hmotného práva na súde prešlo na oprávneného, je oprávnený v súdnom konaní zaťažený povinnosťou preukázať existenciu tohto hmotného práva, teda splatnej pohľadávky povinného voči poddlžníkovi čo do jej právneho dôvodu a výšky.

10. V prejednávanej veci žalobcovia, ak mali byť úspešní, ak mala byť preukázaná ich aktívna legitímácia pre podanie poddlžníckej žaloby, boli povinní preukázať existenciu pohľadávky medzi dlžníkom oprávnenej (žalovaný v tomto spore) a taktiež museli preukázať, že táto pohľadávka bola splatná v čase doručenia exekučného príkazu súdnej exekútorke U.. T. P. H., na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z 23.9.2016, resp. že sa stala splatnou neskôr, až po doručení predmetného exekučného príkazu, pričom zo strany žalovaného ako dlžníka nedošlo k jej úhrade; pre záver o oprávnenosti žalobcu na podaní uvedenej žaloby museli byť preukázané obe uvedené podmienky.

11. Odvolací súd v nadväznosti na uvedené poznamenáva, že žalobcovia v konaní preukázali, že disponovali právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prešov, č.k. 11C/80/2014-104 z 18.2.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/129/2015-136 zo 14.10.2015, ktorými boli v predmetnom konaní tam žalovaní - P.I Q. ako žalovaný 1/ a O. T. ako žalovaná 2/ zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni v 1. rade 10.000 eur a žalobcom v 2. až 6. rade po 3.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy; predmetný nárok bol priznaný na tom skutkovom základe, že 21.11.2012 došlo k dopravnej nehode, ktorá bola spôsobená vodičom P. Q., v dôsledku ktorej zomrel syn a

brat žalobcov; predmetné motorové vozidlo bolo v čase nehody vo vlastníctve O. T.. Zodpovednosť žalovaných v tomto konaní bola ustálená s poukazom na § 427 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že takto priznaný nárok žalovaní dobrovoľne neplnili, žalobcovia ho začali vymáhať v exekučnom konaní, o čom svedčí upovedomenie o začatí exekúcie z 25.7.2016 (v predmetnom exekučnom konaní vystupujú ako povinní P. Q. a O. T.). V tejto súvislosti žalobcovia dôvodili, že v čase dopravnej nehody bolo motorové vozidlo poistené povinným zmluvným poistením, kde ako poisťovateľ vystupuje žalovaný. Mali teda za to, že ide o záväzkový vzťah, kde je veriteľom O. T., t.j. vlastníčka predmetného motorového vozidla a jej dlžníkom je v titule povinného zmluvného poistenia žalovaný. Na tomto základe podali žalobcovia voči žalovanému ako dlžníkovi povinnej poddlžnícku žalobu.

12. Odvolací súd však konštatuje, že ak by aj žalobcovia preukázali, že O. T. mala pohľadávku voči žalovanému titulom povinného zmluvného poistenia, z obsahu spisu nevyplývalo, kedy mala nastať splatnosť predmetnej pohľadávky (v zmysle argumentácie, ktorú odvolací súd uviedol v bode 9. tohto rozsudku, musí byť preukázaná existencia pohľadávky, ako aj jej splatnosť). V tejto súvislosti treba podotknúť, že hoci podľa § 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ktorý sa podporne aplikuje aj na právne vzťahy vyplývajúce z povinného zmluvného poistenia), právo na plnenie vznikne, ak nastane skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poisťiteľa plniť (poistná udalosť), podľa § 11 ods. 7 Zákona č. 381/2001 Z.z. však platí, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia. V tejto súvislosti je totiž potrebné odlišovať vznik pohľadávky od splatnosti pohľadávky; inými slovami, pohľadávka poisteného môže vzniknúť ku dňu poistnej udalosti v zmysle § 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale jej splatnosť nastáva márnym uplynutím 15-dňovej lehoty uvedenej v § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.

13. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že pokiaľ žalobcovia odvodzovali splatnosť pohľadávky od momentu doručenia exekučného príkazu U. T. P. H. z 23.9.2016, bola táto argumentácia právne irelevantná. Splatnosť predmetnej pohľadávky je totiž stanovená v § 11 ods. 7 Zákona č. 381/2001 Z.z., pričom doručenie exekučného príkazu hypotéza tejto právnej normy nepredpokladá ako skutočnosť právne významnú. Pokiaľ žalobcovia uviedli, že predmetná pohľadávka bola splatná, pretože žalovanému bol doručený exekučný titul, t.j. právoplatný rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/129/2015-136 zo 14.10.2015, toto tvrdenie nepodopreli žiadnymi dôkazmi (hoci práve doručenie tohto právoplatného rozsudku mohlo byť významné pre záver o splatnosti pohľadávky).

14. Aj napriek tomu, že uvedené rozhodnutie bolo obsahom spisu, nevyplývalo z neho, kedy bolo ako právoplatné rozhodnutie doručené žalovanému tak, aby bol naplnený predpoklad pre začatie plynutia 15-dňovej lehoty podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. (poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie povinného poistného plnenia). V tejto súvislosti je tiež potrebné zdôrazniť, že pre začatie plynutia uvedenej 15-dňovej lehoty je právne významné doručenie právoplatného rozhodnutia, t.j. nejde o doručenie akéhokoľvek rozhodnutia, ale toto musí disponovať vlastnosťou právoplatnosti; v zmysle § 159 ods. 1 O.s.p. platilo, že doručený rozsudok, ktorý už nebolo možné napadnúť odvolaním, bol právoplatný. V prípade rozsudkov odvolacích súdov (ako tomu bolo aj v tomto prípade), sa tieto stávajú právoplatnými ich doručením poslednému účastníkovi sporu (resp. aj vedľajšiemu účastníkovi). Inými slovami, hoci by aj bolo preukázané, že predmetný rozsudok Krajského súdu v Prešove bol žalovanému doručený (čo indikovala vyznačená právoplatnosť tohto rozhodnutia), nebolo možné určiť, či mu bol tento rozsudok doručený ako poslednému účastníkovi konania (t.j. tak, aby bol mu doručený právoplatný rozsudok), ktorá skutočnosť mohla mať právny význam pre začatie plynutia vyššie uvedenej 15-dňovej lehoty. Obsahom spisu pritom neboli žiadne ďalšie dôkazy o splatnosti predmetnej pohľadávky. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje tú stranu, na ktorej spočívalo dôkazné bremeno, a ktorá sa dostala do dôkaznej núdze, keďže neponúkla alebo nevedela ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti.

15. Odvolací súd, vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru o tom, že nakoľko žalobcovia nepreukázali, kedy mala byť pohľadávka O. T. ako povinnej žalobcov voči žalovanému splatná, t.j. bolo otáznne, či sa splatnou vôbec stala, nemohol byť namieste iný záver ako ten, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno ohľadom preukázania tejto právne významnej skutočnosti. Po vecnom a právnom zhodnotení uvedených

relevantných skutočností, odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi nepreukázali predpoklady pre podanie poddružnickej žaloby, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcich výrokoch, t.j. výrokoch I. a II. podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol a z rovnakých dôvodov potvrdil zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako výrok vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Odvolacou argumentáciou žalobcov ohľadom ich nepriznaných nárokov nebolo potrebné sa zaoberať, nakoľko zamietnutím žaloby odvolacia argumentácia žalobcov vo vzťahu k ich nepriznaným nárokom stratila opodstatnenie.

16. O nároku na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu, nakoľko žalovaný mal úspech v konaní v celom rozsahu. Výška náhrady trov bude kvantifikovaná súdom prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.